

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

לפני כבוד השופט נפתלי שילה

התובעת אלמונית
ע"י עו"ד חגי אפרתי

נגד

הנתבע השירות למען הילד - מנהל שירותים אישיים וחברתיים
ע"י עו"ד נועה יניב – פרקליטות מחוז ת"א

החלטה

האם יש לדחות על הסף את תביעת הנזיקין שהגישה התובעת על סך של שלושה מיליון ₪ מחמת
התיישנות?

א. רקע עובדתי

1. התובעת נולדה בבית חולים ב_ ביום 0.0.56. בגיליון האשפוז של אמה נרשם ששמה הוא _.
מיד לאחר מכן, התובעת הועברה ל"מעון לילדי מגויסים". במכתב שנשלח ע"י המועצה
המקומית _ למשרד הסעד ביום 2.9.56 נאמר שאמה של התובעת עלתה לארץ בחודש יולי
1956 מ_ כשהיא בהריון מתקדם ונושאת בבטנה את התובעת. צוין שהאם נולדה בשנת
1936 ב_ שב_ ולדברי האם "לפני כשנתיים התחתנה ובעת הריונה בחודש שני עזב אותה
בעלה לנפשה. הגיעו אליה שמועות שבעלה נהרג בעת המאורעות ב_ . בחודש תשיעי
להריונה עלתה ארצה... מתגוררת אצל אחיה ב_ _ . כמו כן, יש לה אחיות ואם בארץ.
הגב' _ אשה שקטה ועדינת נפש. עושה רושם של בן אדם חיובי". גם ב"שאלון לילדים
בגיל הרך הזקוקים לסידור" נאמר שאבי התובעת נפטר.

2. התובעת שהתה במעון מיום 2.9.56 עד ליום 3.2.57 ואז נמסרה להורים מאמצים באופן
זמני. בהצהרת ההסכמה לאמוץ שעליו חתמה האם בטביעת אצבע, היא הצהירה שאבי
התובעת אינו ידוע ונרשם ששם התובעת הוא _ ושם האם _ . ביום 3.1.57 חתמו _ שהיו
חברי קיבוץ (להלן: המאמצים) על הסכם אימוץ שלפיו התובעת תאומץ על ידם.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

3. ביום 15.1.58, לאחר שהוגשה בקשה לבית המשפט למתן צו אימוץ, ניתן צו אימוץ
למאמצים ושמה של התובעת שונה ל"_" במרשם התושבים. בגיליון לפנקס האימוץ נאמר
שאבי התובעת ששמה הוא _, "אינו ידוע".
4. התובעת טוענת שהיא עברה אצל המאמצים "גיהינום עלי אדמות" ו"סבל מתמשך" והם
נהגו לקלל ולהעליב אותה והתייחסו אליה כאילו היתה עול ומעמסה על חייהם.
5. לאחר שהתובעת הגיעה לגיל 18, היא פנתה לנתבע ביום 18.10.77 ובקשה לפתוח את תיק
האימוץ ולברר מי הם הוריה הביולוגיים וכיצד ניתן לאתרם. נקבעה עמה פגישה ואולם
התובעת לא הגיעה לפגישה וביום 13.12.77 היא כתבה מכתב נוסף לנתבע, התנצלה שלא
הגיעה לפגישה ובקשה פגישה נוספת. ביום 27.12.77 אישרה התובעת במכתב שתגיע
לפגישה שנקבעה ליום 11.1.78. ביום 15.1.78 שלחה התובעת מכתב נוסף שבו בקשה את
פתיחת תיק האימוץ. ביום 27.2.78 נשלח לתובעת מכתב שבו נאמר כי שמה לפני אימוץ
היה _ ושם אמה הביולוגית הוא _. נאמר כי: **"אין פרטים אודות האב הביולוגי"**.
6. במכתב שכתבה התובעת ביום 1.3.78 ל_ שהיתה אז מנהלת הנתבע, ואשר היתה איתה
בקשר וסייעה לה בקבלת המסמכים, התובעת כתבה כי: **"אנא עזרי לי כפי שידעת לעשות
זאת עד כה- כל כך מושלם"**. התובעת פנתה לנתבע בבקשה שיסייעו לה לאתר את אמה
הביולוגית במכתבים נוספים מימים 9.7.78, 24.7.78, 8.10.79, 9.12.79, 11.4.80 ו- 9.5.85.
במכתב ל_ מטעם הנתבע מיום 23.6.85 כתבה הנתבעת כי: **"שוב ושוב רוצה להודות לך על
מאמציך הבלתי פוסקים, על הנאמנות והמסירות בה את מלווה אותי ועל כך תבורכי.
יודעת להעריך את מאמציך וסבלנית מאוד. זה לא עניין פשוט זה בטוח. אני כל כך בוטחת
בך ויודעת שתעשי את הכל הכל לפני שתרימי את ידיך... שוב ושוב תודה לך על הכול
ומקווה שנמצא לבסוף שכר לעמלנו"**.
7. בחלוף יותר מעשרים שנה, פנתה התובעת ביום 2.6.06 לגב' _ מהנתבע ובקשה סיוע על מנת
שתוכל ליצור קשר עם אמה הביולוגית ועם משפחתו של אביה.
8. הנתבע נענה לבקשת התובעת ושכר את שירותיו של החוקר הפרטי מר חביב שויקי על מנת
לנסות לאתר את הוריה הביולוגיים של התובעת (להלן: **החוקר**). ביום 25.4.07 שלח החוקר
את סיכום דו"ח החקירה שבו הוא פירט את כל מגוון פעולות החיפוש שהוא ביצע. בין היתר
ציין החוקר ששמה של האם היה _ וכי: **"במשרד הפנים נבדקו נתונים של מאות אנשים,
אבל עד עתה לא נמצאה האם. בארכיון הצינוני, נבדקו כל העולים שהגיעו לישראל בשנות**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

1965". החוקר ביקש תקציב נוסף בסך של 50 שעות עבודה, על מנת להמשיך באיתור האם
הביולוגית.

9. ביום 16.7.07 שלח הנתבע לתובעת לבקשתה את הרישום מפנקס האימוצים. במכתב מיום
6.5.10 שנשלח מפקידת הסעד לחוק האימוץ לפקידת הסעד הראשית, ושהעתק ממנו נשלח
לתובעת, נאמר כי: **"מוכרת ל_ ולי שנים. ניסינו לעשות הכול לאתר את האם הביולוגית
ללא הצלחה"**. בין היתר צוין במכתב שהופעל חוקר, נבדקו הרשומות בבית החולים ב_,
נבדקו רישומי עיריית _ לגבי פיזור תושבי ה_ ב_, נערכו בדיקות בארכיון הציוני ובבית
שבתאי לוי ואף נבדקה אישה שסברו שהיא אולי האם הביולוגית.

10. ביום 24.1.11 שלח החוקר מכתב לנתבע שבו ציין שבמהלך החודשים האחרונים הוא ביצע
חקירה לאיתור האם הביולוגית, שכללה בדיקות בשטח ובדיקות אצל נשים שונות ואולם,
האם הביולוגית לא אותרה.

11. ביום 22.9.11 שלח הנתבע מכתב לתובעת שבו הועבר אליה לבקשתה מס' הטלפון של
החוקר שהועסק על ידו **"באופן חריג במטרה לסייע באיתור האם הביולוגית"**. נאמר כי:
**"המאמצים והמשאבים שהושקעו ע"י משרדנו, במהלך שנים ארוכות היו מרובים ויוצא
(כך במקור) דופן, אך לצערנו לא הניבו פרי"**.

12. לטענת התובעת, במהלך שנת 2011 היא נפגשה עם חוקרת פרטית מטעמה, הגב' אריאלה
קרפט במשרדי הנתבע ביפו והבחינה שעל אחד המסמכים שנערמו על שולחן נציגת הנתבע
שנפגשה עמם, היה מצוי מסמך שבו היה רשום שמו של אביה הביולוגי **"_"** ואולם הנתבע
סירב למסור פרטים אודותיו והכחיש ששם זה קשור לתובעת. לדבריה, היא המשיכה לפנות
לגופים רבים ולאנשים שונים כולל בחו"ל, בסיוע החוקרת הפרטית מטעמה על מנת
להתחקות אחר הוריה הביולוגים ואולם על אף מאמצי הרבים והמקיפים ביותר, לא
נמצא דבר.

13. התובעת אף פנתה לארכיון הציוני המרכזי בירושלים וביום 22.4.13 נאמר לה במכתב
שאנשי הארכיון לא הצליחו לאתר כל מידע בקשר לאמה הביולוגית ולא אותר שמה בין
רשימות העולים בחודשים מאי עד אוגוסט 1956.

14. ביום 4.11.16 פנתה התובעת באמצעות ב"כ דאז עו"ד גמליאל לנתבע ובקשה לקבל את כל
המסמכים המצויים בתיק האימוץ, מאחר שלטענתה לא נמסרו לה כל המסמכים והיא
הביעה פליאה כיצד לא נמסר לה מס' ת.ז. של האם. ביום 1.2.17 השיב הנתבע שבכל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

המסמכים לא מצויה ת.ז. של האם הביולוגית ולאחר בדיקה נוספת לא נמצא כל פריט מידע
נוסף שעשוי לסייע באיתורה. ביום 14.2.18 שלח הנתבע לב"כ התובעת מסמכים שונים
מתיק האימוץ ולאחר מכן, שלח ב"כ מכתב דרישה לקבלת מסמכים נוספים שלטענת
התובעת לא נענו.
15. ביום 17.9.20 הגישה התובעת את תביעתה דנן, שבמסגרתו עתרה לפיצוי נזיקי בסך של 3
מיליון ₪. לטענתה, הנתבע לא רק שלא סייע לה במאמציה לאיתור אמה, הוא אף הציב
בפניה מחסומים ומכשולים, הסתיר ממנה מידע חיוני וסיכל את יכולתה לאתר את הוריה
הביולוגיים. לטענתה, הנתבע אף ביזה והשפיל אותה ונהג בה "כסרח עודף, מטרד שיש
להפטר ממנו" ורמס את זכותה הבסיסית לדעת מי הם הוריה. עוד טענה התובעת, שהנתבע
הסתיר מפניה את זהותו של אביה הביולוגית שהיתה ידועה לו כל העת.
16. כמו כן, התובעת טענה שהנתבע עוול כלפיה בעוולת הרשלנות. לטענתה, המידע שנמסר לה
ע"י הנתבע היה חלקי, מסולף ובלתי אמין, לא היה ניתן לעשות בו שימוש ראוי לצורך
איתור הוריה הביולוגיים והוצג בפניה מצג רשלני, מטעה ומסלף והנתבע הכשיל וסיכל את
יכולתה לדעת מי היו הוריה הביולוגיים. לדבריה, הנתבע פגע באוטונומיה שלה וכעולה
מחוות דעת מומחית שהיא צירפה לתביעתה, התנהלות הנתבע גרמה לה לפגיעה חמורה.
לדברי התובעת, הנתבע אף הפר חובה חקוקה, בכך שהפר את הוראת סעיף 27 לחוק אמוץ
ילדים תשי"ד – 1960, בכך שמנע ממנה לעיין עיון מלא בפנקס האימוצים והוא אף פעל
בניגוד לנהליו הפנימיים.
17. התובעת טענה גם שיש לפסוק לטובתה פיצויים עונשיים לאור התנהלות הנתבע. לטענתה,
הנתבע גרם לה נזק גם בגלל שלא העביר אליה עד לאחרונה עותק מצוואה שערכו המאמצים
בשנת 1958 בעת שאמצו אותה ושעל פיה היא ירשה את עיזבונם. לדבריה, כיום, לאחר
שעזבון המאמצים כבר חולק ליורשים אחרים בניגוד לצוואה, יהיה עליה להשקיע מאמצים
רבים לצורך השבת הרכוש שחולק שלא כדין ליתר יורשיהם וספק אם היא תצליח בכך.
18. הנתבע הגיש בקשה לסילוק על הסף מאחר שהתביעה התיישנה. לאחר שהתקיים דיון
בבקשה שבמסגרתו הצדדים וויתרו על חקירות, ובסיומו אף אפשרתי לתובעת בעצמה לומר
את דברה, ניתנת החלטתי בבקשה זו.

ב. תמצית טענות הנתבע

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

1. סעיף 15(1) וסעיף 6 לחוק ההתיישנות תשי"ח – 1958 (להלן: חוק ההתיישנות) קובעים
שתובענה שאינה במקרקעין מתיישנת שבע שנים לאחר היום שבו נולדה עילת התביעה.
הטעמים לכך הם בין היתר הקושי לשמור ראיות במשך שנים רבות וכן העובדה שהשתנות
ארוכה מצד התובע מעידה על ויתור או מחילה על טענותיו. מרוץ ההתיישנות מתחיל במועד
שמתגבש בידי התובע "כוח תביעה". דהיינו, במועד שבו עמדה לתובע אפשרות של ממש
להגיש תביעה ולזכות בסעד המבוקש אם יעמוד בנטל הנדרש.
2. תביעת התובעת מבוססת על שני אדנים: האחד – העדר רישום תקין של פרטי האם
הביולוגית במועד האימוץ והשני – הטענה שהנתבע נמנע מלסייע לה לאתר את הוריה
הביולוגיים.
3. בכל הנוגע לאופן רישום פרטי האם – העילה נולדה בשנת 1956 והתובעת בגרה בשנת 1974.
התובעת טוענת שנגרם לה נזק מתמשך שכן היא אינה יכולה לאתר את הוריה הביולוגיים.
לטענתה, הדבר נבע מכך שאין רישום של מס' ת.ז. של האם הביולוגית. לתובעת נודע הדבר
מיד לאחר שפנתה לנתבע סמוך לאחר שמלאו לה 18 ולכן התביעה התיישנה בשנת 1982.
שהרי "הכשל הגנרי" לטענת התובעת עצמה "התגבש והתקבע" בעת עריכת מסמכי ורישומי
האימוץ.
4. כמפורט במכתבים שהתובעת שלחה לנתבע החל משנת 1977, התובעת ידעה כבר אז שקיים
רישום חלקי אודות פרטי הוריה ולא מצוין מס' ת.ז. של אמה הביולוגית. אם היא סברה
שנפל פגם באופן התייעוד, היה עליה להגיש תביעה באותו מועד. בשנת 1979 היתה התובעת
בגירה בת 23, ואם היא סברה שקיימת לה עילת תביעה בגין האופן שבו התבצע האימוץ או
בשל היעדר רישום פרטים מהותיים שמנעו ומונעים ממנה לאתר את הוריה, הרי שהיה
בידה "קצה חוט" הנדרש בפסיקה על מנת להגיש תביעה ועל מנת שיתחיל מרוץ
ההתיישנות.
5. לא מדובר במחדל מתמשך לפי סעיף 189(1) **לפקודת הנזיקין** [נוסח חדש]. המחוקק קבע
שכאשר עילת התביעה בגין הנזק התגלתה לאחר אירוע הנזק, בכל מקרה, פרק הזמן
המקסימלי להגשת תביעה הוא עשר שנים מיום אירוע הנזק. מאחר שהתובעת ידעה על
החוסר ברישום ת.ז. של אמה לכל המאוחר בשנת 1979, הרי שלא מדובר בעוולה נמשכת
אלא במחדל חד פעמי, שהסתיים והתיישן שבע שנים לאחר הגילוי ולכל המאוחר עשר שנים
מיום אירוע הנזק.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

6. גם האירועים הנטענים משנת 2011 התיישנו כבר בשנת 2018. האירוע שבו לטענתה היא גילתה ששם האב ידוע לנתבע והוסתר ממנה, היה בשנת 2011 והיא יכלה לפעול אז, היות שהיה בידה "קצה חוט" הנדרש בפסיקה. גם "החוסרים" אודות פרטי האם כמפורט בדו"ח החוקר, היו ידועים לה כשהדו"ח נמסר לה בשנת 2011 והיא יכלה לפעול בתוך 7 שנים לאחר מכן ולא עשתה כן.
7. בשל הגשת התביעה כשישים וחמש שנים לאחר התרחשות האירועים, אין לנתבע אפשרות לספק ראיות שיסבירו מדוע הפרטים נרשמו באופן שבו הם נרשמו. הנתבע לא יכול להתגונן כנגד הטענות הקשורות לעו"ס _ ז"ל שנפטרה כבר, ושהיא זו שלטענת התובעת פעלה באופן רשלני והחתימה את האם על הסכמה לאימוץ שעה שספק אם האם הבינה על מה היא חתמה.
8. בכל הנוגע למחדלי הנתבע לסייע לאם לאתר את הוריה הביולוגים – העילה נולדה בשנת 1974 עם פנייתה לנתבע לקבלת המידע אודות הוריה ואף עילה זו התיישנה בשנת 1982. המועד המאוחר ביום שנטען כאירוע של עוולה בכל הנוגע לחיפוש ההורים היה בשנת 2011 שבו הוסתרו ממנה לטענתה פרטי האב ולכן אף תביעה בנוגע לאירוע זה התיישנה בשנת 2018.
9. הטענה שחלק מהמסמכים גולו לתובעת רק בשנת 2017 ולכן יש למנות את ההתיישנות מאז אינה נכונה, מאחר שיש להבדיל בין היכולת להוכיח את התביעה לבין מועד גילוי עילת התביעה. היה קיים לתובעת "קצה חוט" לצורך הגשת תביעתה כבר לפני עשרות שנים והיא יכולה היתה לבקש מסמכים נוספים במסגרת בקשות לגילוי ועיון במסמכים, אם היא היתה מגישה את תביעתה במועד החוקי.
10. הנתבע טען את טענתו בדבר התיישנות כבר בהזדמנות הראשונה. התובעת לא המציאה את כתב התביעה כדין לנתבע ומשלא הוגש כתב הגנה, הגישה התובעת בקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה. בתשובתו לבקשה זו, הנתבע טען שלא בוצעה כלל המצאה כדין ולכן יש לדחות את הבקשה ולאפשר לו להגיש כתב הגנה כדין. הנתבע טען כי: **"המדינה שומרת על זכותה לטעון טענות סף במסגרת כתב ההגנה, לרבות התיישנות... כמו כן, שומרת המדינה על זכותה להגיש בקשה לסילוק על הסף..."**. הנתבע טען את טענת ההתיישנות בהזדמנות הראשונה, כשהגיש את הבקשה לסילוק התביעה על הסף.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

11. שיקולי מדיניות משפטית ראויה תומכים בבקשה. היכולת של בית המשפט לקבוע קביעות
עובדתיות בחלופ 65 שנים לוקה בחסר. כמו כן, התיישנות מונעת החלת אמות מידה
עכשוויות על התנהגות שהתרחשה בעבר. במקרה דנן, היכולות הטכנולוגיות ואף היבטי
חופש המידע עברו תמורות רבות ומשמעותיות בשנים האחרונות והן לא דומות לאלו שהיו
במאה הקודמת. בנוסף, כללי ההתיישנות נועדו למנוע מצב שבו בתי המשפט ייתפסו כמי
שעוסקים בעניינים שאבד עליהם הקלח.

12. לחילופין – התביעה הוגשה בשיהוי ניכר שמונע ממנה לנהל את הגנתה. לאור פרק הזמן
הרב שחלף, קיים קושי של ממש באיתור המסמכים וחלק מהגורמים שהיו מעורבים כבר
נפטרו.

ג. תמצית טענות התובעת

1. יש לדחות את הבקשה מאחר שהיא הוגשה בחלופ ההזדמנות הראשונה לטעון טענת
התיישנות לאחר הגשת התביעה, בניגוד לסעיף 3 לחוק ההתיישנות. על פי סעיף 16 להנחיית
פרקליט המדינה מס' 8.16, אין די בהודעה שהמדינה שומרת על זכותה לטעון טענת
התיישנות ולהעלותה בשלב מאוחר יותר, אלא יש לטעון במפורש שהתביעה התיישנה,
לפרט את העובדות המבססות את הטענה ולעתור במפורש לסעד של סילוק התביעה מחמת
התיישנות. הנתבע החמיץ את ההזדמנות הראשונה כשלא טען במפורש בתגובתו לבקשה
למתן פסק דין בהעדר הגנה שהתביעה התיישנה ולא פירט את טענותיו בנושא זה.

2. התובעת לא ישנה על זכויותיה. היא מעולם לא הזניחה את דרישתה מהנתבע לסייע לה
באיתור הוריה ולפחות למסור לה מידע ומסמכים שיסייעו לה בכך. עד לרגע זה לא מסר
הנתבע את תיק האימוץ ורק בשנת 2017 הוא החל לראשונה לפעול למימוש זכותה של
התובעת לקבלת מידע ומסמכים ואף זאת באופן חלקי בלבד.

3. סילוק התביעה על הסף יימנע בירור ראוי של התנהלות הנתבע, לרבות השאלה מה קרה
לתיק האימוץ והאינטרס בציבורי מחייב שעניין זה יבורר די צורכו. טענת ההתיישנות היא
"לא מוסרית" ולמדינה יש חובה מוגברת כלפי אזרחיה. הנתבע אמר לתובעת כי עליה
"להתרגל לחיות כך" ואין לקבל גישה זו. "למחוק את הבקשה על הסף זה להוסיף עוול"
(עמ' 3 שורה 4).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

4. סילוק על הסף הוא סעד קיצוני שאין לנקוט בו אם קיים סיכוי ולו קלוש ביותר שהתביעה
תתקבל. סילוק על הסף מחמת התיישנות מצריך זהירות מרובה מאחר שתוצאתה היא
מניעת הכרה בזכות מהותית של התובע. אין לאפשר פגיעה כה קיצונית בזכותה של
התובעת.
5. העוולות שביצע הנתבע כלפי התובעת ועודנו מעוול, לרבות מצגי שווא, סירוב למסור מידע
ומסמכים, הפרת חובות חקוקות, התרשלות רבתי ועוד, לא התיישנו כלל ופגיעתן
מתקיימת עד עתה. הנתבע גרס במכוון לכך שהתובעת לא תכיר את הוריה ולא תדע מי הם.
לפני שנת 2017 לא התבררו לתובעת חלק מפרטי הרישום ורק לאחר מכן היו בידיה פרטים
חיוניים אלו. אם מסמכים אלו היו נמסרים לה לפני שנים רבות, היה סיכוי לאתר את
ההורים הביולוגיים. לכן, המועד המוקדם ביותר בו החל ל"תקתק שעון" ההתיישנות הוא
שנת 2017 ולפיכך טרם חלף מועד ההתיישנות. המועד בו החל הנתבע לפעול על פי חובותיו
החקוקות ולספק לתובעת מידע הוא בשנת 2017. הנתבע הוא מוסד ממוסדות המדינה שכל
תכליתו שימור מסמכים והוא חב חובה חקוקה לשמור את מלוא המסמכים ולקיים רישום
מדויק.
6. בנוסף, מדובר במחדל מתמשך של הנתבע ולפי סעיף 189(1) לפקודת הנזיקין, המחדל לא
נפסק לפני שנת 2017. בנוסף, יש לראות במסירת המסמכים בשנת 2017 כ"הודאה בקיום
הזכות" בהתאם לסעיף 9 לחוק ההתיישנות ולכן ההתיישנות מתחילה מיום ההודאה ולו
במקצת הזכות. המחדל של הנתבע למסור את המסמכים לא הוסר מעולם. מסירת
המסמכים מהווה "גילוי עובדות שנעלמו מהתובע" וכן "ביצוע מקצת הזכות" ולכן "שעון
ההתיישנות" לא החל להימנות לפני כן.
7. כמו כן, רק לאחרונה מסר הנתבע לתובעת מתוך התיק ששמר אצלו עותק מצוואה שהכינו
המאמצים והיא לא ידעה על כך עד אז דבר. בינתיים, חולק עיזבונם של המאמצים והיא
נאלצה להשקיע משאבים רבים להשיב את הרכוש שכבר חולק וספק אם היא תצליח בכך.
8. עילות נוספות לא התיישנו: הפגיעה בזכות החוקתית לדעת מי הם ההורים, הזכות לכבוד,
לקניין, לחירות, לבריאות ולאוטונומיה. לא הוכח כלל שעילות אלו התיישנו. לא הוכח גם
שקיים שיהוי המצדיק את דחיית התביעה, היות שלא הוכח שהתובעת זנחה את התביעה
והנתבע לא שינה את מצבו לרעה. לא הוכח גם חוסר תום לב של התובעת והיא מעולם לא
וויתרה על זכויותיה. העובדה שהיא פנתה בנימוס במכתביה לנתבע, לא מלמדת שהיא
סברה שהנתבע מתנהג כלפיה כראוי והיא פעלה כך כי זה החינוך שקבלה בקיבוץ שבו גדלה.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

ד. דיון והכרעה

1. ראשית יש להכריע בשאלה האם הנתבע טען את טענת ההתיישנות **"בהזדמנות הראשונה לאחר הגשת התובענה"** כנדרש בסעיף 3 לחוק ההתיישנות?

2. במקרה דנן, קבע ביהמ"ש בהחלטתו מיום 18.1.21 שלא בוצעה המצאה כדין לנתבע ולכן נדחתה בקשת התובעת לקבל פסק דין בהעדר הגנה וניתנה לנתבע הזכות להגיש כתב הגנה בתוך 60 יום. אכן, בתגובה לבקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה נאמר רק שהמדינה **"שומרת על זכותה לטעון טענות סף במסגרת כתב ההגנה לרבות התיישנות... כמו כן שומרת המדינה על זכותה להגיש בקשה לסילוק על הסף"** ולא נטענו הטענות לגופן. האם די בכך?

3. התובעת הפנתה לסעיף 16 בהנחיה מספר 16.8 להנחיות פרקליט המדינה, שבה נקבע ביחס לאופן העלאת טענת התיישנות כי: **"אין די בהודעה כי הנתבע מבקש לשמור על זכותו לטעון טענת התיישנות או כי הנתבע מתכוון להעלות טענת התיישנות בשלב מאוחר יותר של ההליך. יש לטעון במפורש כי התביעה התיישנה, לפרט את העובדות המבססות את הטענה ולעתור במפורש לסעד המתבקש בעקבות כך – סילוק התביעה על הסף מחמת התיישנותה"**. חובה זו מעוגנת בפסיקה שקבעה שהצהרת כוונות לטעון התיישנות אינה עומדת בדרישות סעיף 3 לחוק ההתיישנות ויש לטעון במפורש ובמפורט את טענת ההתיישנות (ע"א 3349/13 זהבי נ' משרד הביטחון (2015)).

4. האם היה על הנתבע להעלות טענה זו של התיישנות ולפרט את הנימוקים לכך כבר בתשובה לבקשה למתן פסק דין בהעדר הגנה? אני סבור שהתשובה היא שלילית. כפי שמציין טל חבקיין בספרו **התיישנות** (מהדורה שנייה 2021 בעמ' 147 – להלן: **חבקיין**), נקבע בפסיקה שהשאלה האם הוחמצה ההזדמנות הראשונה לטעון טענת התיישנות לפני שהוגש כתב הגנה תבחן **"לפי מהות ההליך שבו לא הועלתה הטענה ובכלל זה אם הנתבע השתתף בו ואם טען טענות לגופה של מחלוקת"** (ע"א 630/90 רוז'ינסקי נ' ארגון מובילי לוד, פ"ד מה(5) 370, 365 (1991) וע"א 7088/19 פלונית ואח' נ' מדינת ישראל (11.8.20)). לכן, למשל בבקשה להארכת מועד להגשת כתב הגנה שבמסגרתה לא נדרש לטעון טיעונים לגופה של התביעה, לא מדובר בהזדמנות הראשונה להעלות טענת התיישנות (בש"א (מחוזי ת"א 8241/01 דוראני ברן נ' בנק לאומי לישראל בע"מ (22.1.03) ויתר האסמכתאות בהערת שוליים 30 אצל חבקיין). לפיכך, גם בשעה שמוגשת תגובה לבקשה למתן פסק דין בהעדר

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

1 הגנה שנטען בה שהתביעה כלל לא הומצאה, אין צורך לפרט טענות הגנה לגופה של
2 התביעה וכל מה שנדרש הוא לטעון שלא היתה המצאה כדין כפי שאירע במקרה דנן.
3 החובה לטעון את טענת התיישנות בהזדמנות הראשונה קיימת בכל מקרה שבו נדרש כחלק
4 מהטיעון הרלוונטי, להתייחס לנטען בכתב התביעה. חבקיין מאזכר שם (עמ' 148) פסיקה
5 שקבעה שלמשל בבקשה לדחיית התביעה בשל חוסר סמכות מקומית עקב תניית שיפוט
6 ייחודית, נפסק שאין חובה לטעון את טענת ההתיישנות בבקשה, מאחר שלא נטענה כל
7 טענה לגוף הסכסוך אלא רק ביחס לפורום שידון בה (ע"א (מחוזי ת"א) 2697/04 גלמן נ'
8 כהן (25.12.05)).

9

10 5. מכאן נעבור לשאלה האם עילת התביעה התיישנה? ברע"א 6614/19 מדינת ישראל נ'
11 שלמה ג'הסי ואח' (30.6.21 להלן: פס"ד ג'הסי) נדונה השאלה האם תביעה לפיצויים
12 שהגישו אחים של אדם שנפטר בשנת 1950 כנגד המדינה בטענה של רשלנות עקב היעדר
13 רישום ותיעוד של מקום קבורתו, התיישנה. שם טענו התובעים שרק בחודש דצמבר 2016
14 הותרו לפרסום חומרי החקירה מהוועדות שחקרו את היעלמותם של "ילדי תימן" ועד אז,
15 לא היה להם מידע מספק בנוגע לנסיבות המוות והקבורה של האח ולכן מרוץ ההתיישנות
16 מתחיל רק ממועד זה בהתאם לסעיף 8 לחוק ההתיישנות. עמדה זו נדחתה בפס"ד ג'הסי
17 ונקבע שהתביעה התיישנה, אין מדובר בעוולה מתמשכת ומחדלי המדינה הם בגדר מעשיה
18 או מחדל חד פעמי שאירע בשנת 1950.

19

20 6. בפס"ד ג'הסי שב ביהמ"ש על עקרונות היסוד של דיני ההתיישנות וציין כי: "המועד
21 להיווצרות עילת התובענה לצורך מניין ההתיישנות הוא מועד קיומו של "כוח תביעה"
22 קונקרטי בידיו של התובע שפירושו התקיימות התנאים המאפשרים לתובע להגיש
23 תביעה ולזכות בסעד המבוקש... גילוי הנזק כמוהו כיריית הזנקה של התובע לתחילת
24 מסלול מרוץ ההתיישנות אך אין להמתין עד לגילוי המלא של הנזק ודי בסימני הנזק.
25 משנתגלה הנזק שוב אין להמתין לגיבושו השלם במלוא היקפו".

26

27 7. מתי נוצרה עילת התביעה בעניינינו? מעיון בתביעה עולה שטענת התובעת היא שהנתבע
28 הפר "באופן שיטתי ומתמשך" את חובתו לסייע לה בכל הנוגע להליך פתיחת תיק האימוץ,
29 הערים בפניה קשיים וסיכל את יכולתה לאתר את הוריה הביולוגים. לטענתה, הנתבע הפר
30 את חובתו למסור לה מידע רלוונטי והסתיר ממנה מידע חיוני אודות זהות אביה, לא יידע
31 אותה בדבר זכותה לפנות לערכאות, התרשל כשלא פעל כנדרש לסייע לה באיתור הוריה,
32 לא הקפיד על שלמות המידע שהיה עליו לשמור, ועוול עוולות מתמשכות כלפיה. לטענתה,

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

הוא הפר את זכויותיה החוקיות כגון זכותה לדעת מי הוריה, זכותה לאוטונומיה ולקניין,
התעמר בה, זלזל בה וסיכל את האפשרות שלה לאתר את משפחתה הביולוגית.

8. כמפורט לעיל, פניותיה של התובעת לנתבע החלו בשנות השבעים של המאה הקודמת
ובמשך שנים רבות התובעת היתה בקשר עם הנתבע שסייע לה, והתובעת אף הודתה לנציגי
הנתבע על עבודתו המסורה והשתדלותו הרבה לעזור לה כמפורט לעיל. הנתבע אף מימן
חוקר פרטי בשנת 2011 על מנת שיאתר את הוריה הביולוגים. לתובעת גם נמסרו פרטי
אותו חוקר בשנת 2011 ובאותה שנה אף נעזרה התובעת בחוקרת פרטית מטעמה שבצעה
בדיקה מקיפה ואף היא העלתה בידה חרס ולא מצאה דבר. בכל מכתבי התובעת לנתבע
עד לאותו מועד, היא לא ביקשה מסמכים נוספים מתיק האימוץ. הבקשה הראשונה
לקבלת מסמכים נוספים היתה בשנת 2016.

9. ככל שהיו מחדלים או עילות תביעה בגין הפעולות שביצע הנתבע בשנים אלו ועד יום
16.9.13 – שבע שנים לפני הגשת התביעה - עילות אלו התיישנו. לא מדובר בעוולה נמשכת
כהגדרתה בסעיף 189(1) **לפקודת הנזיקין**, אלא במחדלים שנגרמו כתוצאה מכך
שברישומים משנות החמישים, לרבות במסמכי האימוץ, לא נרשמה תעודת הזהות של
האם הביולוגית ולא פרטי זיהוי נוספים. בדומה לפסה"ד ג'הסי שבו נקבע כי: **"אין מדובר
באירועים נמשכים או החוזרים על עצמם שוב ושוב אלא במחדל חד פעמי של היעדר
תיעוד של הסיבות הפטירה ומקום הקבורה"**, גם במקרה דנן, המחדל שגרם להעדר יכולת
לאתר את האם הביולוגית היה היעדר פירוט מספק של זהות האם הביולוגית ובעיקר מס'
ת.ז. שלה ותאריך לידתה שלא צוינו במסמכי האימוץ.

10. בע"א 2919/07 מדינת ישראל – הוועדה לאנרגיה אטומית נ' עדנה גיא-ליפל, פ"ד סד(2)
82 (2010) (להלן: **פס"ד גיא-ליפל**) קבע כב' השופט עמית בדונו בתביעה נזיקית כי:
**"תובע שמתעורר בו החשד לקיומם של התרשלות או קשר סיבתי, אינו רשאי לכבש
חשדו בליבו שנים רבות ולטעון כי היו חסרות לו ראיות. על תובע כזה חלה החובה
לדרוש ולחקור ולנסות לגלות במהלך תקופת ההתיישנות את הראיות החסרות לו. אם
פנה התובע לנתבע הפוטנציאלי והלה דחה את בקשתו, אזי שומא עליו להגיש תביעה
ולדרוש מבעל דינו שכנגד את הראיות החסרות במסגרת הליכי גילוי מסמכים. תובע
שלא עשה כן, והמתין עד לחלוף תקופת ההתיישנות, יראו אותו כמי שלא חל עליו כלל
הגילוי המאוחר הקבוע בסעיף 8 לחוק ההתיישנות. שאם לא תאמר כן, כל אימת שבעל
דין לא אוסף נתונים או לא מקבל את המידע שלטענתו נמצא ברשות הנתבע, התביעה
לא תתיישן לעולם"**.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

11. גם כל טענה הקשורה להתנהגות מזלזלת או להפרת חובה למסור מסמכים או התרשלות בסיוע לתובעת שאירעו עד המועד הנ"ל, התיישנו. אף הטענה שהוסתר מהתובעת מידע אודות זהותו של אביה במפגש שהתקיים בשנת 2011 התיישנה. ככל שהתובעת סברה כי התנהלות הנתבע במהלך שנים אלו היתה פוגענית או שהיא מהווה הפרת חובה חקוקה או רשלנות או כל עוולה אחרת, היה עליה להגיש את תביעתה במועד הקבוע בחוק ההתיישנות והיא לא עשתה כן.

12. נותר אם כן לבחון, האם פעולות ומעשים שנטען שהנתבע ביצע לאחר יום 16.9.13 מהווים עילות תביעה שנוצרו מיום זה ואילך? התובעת מתייחסת לעובדות שלטענתה אירעו משנת 2016 ואילך בסעיפים 86-81 לכתב התביעה. בסעיפים אלו נטען שהתובעת פנתה באמצעות ב"כ לנתבע ביום 4.11.16 ובקשה לקבל חומר ומסמכים לרבות מס' ת.ז. של האם הביולוגית ואת דו"ח החוקר (נספח 22 לכתב התביעה). הנתבע השיב לפנייה זו, תיאר את המאמצים הרבים שנעשו על ידו לאיתור האם ואף הזמין את התובעת לפגישה לצורך קבלת המסמכים. לאחר מכן, בשנת 2018, מסמכים רבים אף הועברו לב"כ התובעת (נספח 24 לתביעה). בשני מכתבים נוספים שנשלחו לנתבע בשנת 2018 ע"י ב"כ התובעת התבקש לקבל מסמכים נוספים. דרישה זו לקבלת מסמכים אף התבקשה במכתב ששלח ב"כ התובעת לנתבע סמוך לפני הגשת התביעה ביום 18.6.20.

13. מאחר שהתובעת ביקשה לקבל מסמכים ומידע כבר לפני עשרות שנים, ככל שהיא סברה שהנתבע לא העביר אליה את כל החומר המצוי בידיו, היה עליה להגיש את תביעתה כבר אז. אם התובעת בקשה לאסוף ראיות לצורך הוכחת רשלנות הנתבע בעת ביצוע הליך האימוץ שבמסגרתו לא נרשמו כראוי פרטי הוריה הביולוגיים או לצורך הוכחות עילות נזיקיות אחרות, הרי שאין בהעדר ראיות מספיקות להוכחת התביעה משום הצדקה להארכת תקופת ההתיישנות. שהרי, "מועד התחלת תקופת ההתיישנות הוא המועד בו התובע חשד או צריך היה לחשוד בקיומן של העובדות המהוות את עילת התביעה וזאת במנותק משאלת היכולת להשגת הראיות לתמיכה בתביעה זו. ודוק – החקירה והדרישה לשם השגת הראיות תיעשה אם כן בתוך תקופת ההתיישנות הנמשכת שבע שנים שלמות" (רע"א 1101/20 שירותי בריאות כללית נ' פלוני (21.5.20)).

עוד נפסק בפס"ד גיא-ליפל כי:

"די אפוא בקצה חוט ואין צורך בידיעה מלאה על קיומו של קשר סיבתי. כל שנדרש הוא גילוי קיומה של אפשרות לקשר סיבתי בין מעשי הנתבע או מחדליו לבין נזקו של התובע... די כי יתגלה קצה חוט או בסיס לסברה הקושרת בין הנזק למעשה או למחדל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

של הנתבע ... לצד מבחן זה, אנו מוצאים מבחן אחר שיש הגורסים כי הוא מקל מעט
יותר עם התובע, "על פיו נבחן מתי טיב הגילוי הוא כזה, שאדם סביר היה מגיש תביעה
בעלת סיכוי ממשי בהתבסס עליו" ... הפסיקה הכירה בחשד כשקול לידיעה בכוח, ואף
הנמיכה את הרף עוד יותר. גם כאשר לא נתעורר חשד אצל התובע, נבחנה השאלה האם
התובע צריך היה לחשוד בקיומם של קשר סיבתי או התרשלות... סיכומו של דבר,
שחשד המתעורר אצל תובע ואף חשד בכוח (צריך היה לחשוד) ייחשב כ"קצה חוט"
המתחיל את מירוץ ההתיישנות ומבטל את השעיית המירוץ לפי סעיף 8".

14. לכן, כל נזק שנובע ממעשה או מחדל שנעשה בשנות החמישים של המאה הקודמת ושנובע
מאי רישום ראוי של פרטי האם הביולוגית או האב הביולוגי, התיישן. מדובר באירוע אחד
שהתרחש לפני יותר משישים שנה ואין אפשרות לתקנו כיום. גם התובעת טוענת בתביעתה
כי כיום "משפחתה איננה ניתנת לאיתור" (סעיף 213). כפי שציין כב' השופט מזוז בפס"ד
ג'הסי, "תנאי הכרחי לקיומה של עוולה נמשכת היא שיש בכוחו הסביר של המעוול
להפסיק את מחדלו (או מעשהו) ולהפסיק בכך את גרימת הנזק. שאם לא כן, מדובר
במעשה או מחדל מקוריים שאינם ניתנים לשינוי, וממילא המעשה או המחדל הם חד
פעמיים ואינם בגדר עוולה נמשכת". משכיום לא ניתן לתקן את המחדלים שנעשו בעת
שתועדו פרטי ההורים הביולוגים של התובעת, לא מדובר בעוולה מתמשכת. התובעת
הודתה שכיום אין סיכוי לאתר את ההורים ולדבריה "המדינה גרמה לכך שהתובעת לא
תזכה לעולם לפגוש את אימה" (עמ' 2 שורה 25 ושורות 28-29) ... "אין שום סיכוי לאתר
איזה שהוא משהו, כאשר אינו את הסיכוי הזה" (עמ' 3 שורה 2). לכן, ברור שהנתבע לא
יכול כיום להפסיק את המחדל ולהפסיק את גרימת הנזק שנגרם לתובעת לטענתה.

15. בנוסף, לא חל בעניינינו אף החריג של התיישנות שלא מדעת לפי סעיף 8 לחוק ההתיישנות,
מאחר שהמחדל בנושא הרישום של פרטי ההורים הביולוגים נודע לתובעת כבר לפני שנים
רבות ולכל המאוחר בשנת 2011, שעה שהיא קיבלה לידיה את דו"ח החוקר. לפחות במועד
זה, עמד בידי התובעת כוח התביעה הדרוש להגיש את תביעתה, היא לא נצלה זאת ולא
הגישה את תביעתה במועד.

16. כל טענות התובעת באשר לפגיעה בזכויותיה כגון הפגיעה באוטונומיה, הרשלנות באי
ביצוע תיעוד ראוי, הפרת החובה החקוקה לאור הפרת חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, חוק
האימוץ וחקיקים נוספים, שנובעים מהתנהלות של הנתבע שאירעה לפני יותר משבע שנים
לפני הגשת התביעה, התיישנו. התובעת מודה בעצמה שכבר בשנת 2011 נפתח בפניה תיק
האימוץ ומכיוון שכבר אז היא ידעה היטב שפרטים משמעותיים חסרים בו, במיוחד ת.ז.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

של האם ותאריך לידתה המדויק, היא היתה צריכה לפנות אז לערכאות בתובענה
מתאימה. התובעת גם גילתה לטענתה עוד בשנת 2011 שהוסתר ממנה שם אביה הביולוגי
ולכן מרוץ ההתיישנות ביחס לעוולה נטענת זו חל מרגע שעובדה זו נודעה לה והיא
התיישנה.

17. לא ניתן גם לראות במסירת מסמכים נוספים לידי התובעת בשנת 2017 משום הודאה
בקיום זכות בהתאם לסעיף 9 לחוק ההתיישנות. הנתבע מעולם לא הודה במסירת
המסמכים שהוא מכיר בזכות תביעה כלשהי של התובעת כנגדו. הוא מסר רק מסמכים
נוספים ותו לא.

18. שונה הדבר ביחס לאירועים ועוולות שבוצעו לטענת התובעת בשבע השנים שקדמו להגשת
התביעה. התובעת לא מציינת בתביעתה שום מעשה או מחדל ספציפי שביצע הנתבע
ושאירע בשבע שנים שקדמו להגשת התביעה, למעט הטענה שגם בשנים אלו, לא נמסרו
לה מלוא המסמכים והועברו אליה רק חלקם.

19. התובעת טוענת בסעיף 86 לתביעתה כי פניותיה בשנת 2018 ואף בשנת 2020 לקבלת
מסמכים נוספים לא נענו כלל ע"י הנתבע וזאת "חרף חובתה על פי דין לסייע למאומץ לברר
את זהות הוריו". לטענתה, התנהלות זו מהווה "הפרת חובות חקוקות מתמשכת ועקבית".

20. עילה זו שנוצרה כמה שנים לפני הגשת התביעה לא התיישנה ויש לדון בה. טענת הנתבע
שלא קיימים מסמכים נוספים וכי בכל המסמכים שנמסרו לה בשנים האחרונות, אין שום
פרט מזהה נוסף שלא נמסר לה בעבר ושהיה יכול לסייע לה לאיתור הוריה, צריכה להתברר
במסגרת ההליך.

21. גם יתר טענות התובעת כגון הטענה שהנתבע הציב בפניה "מחסומים ומכשולים" וחדל
מלעשות מה שהיה עליו לעשות על פי דין על מנת לסייע לה לאתר את הוריה הביולוגים,
יכולה התובעת לברר בהליך זה בתנאי שמדובר בעובדות ועילות שאירעו שבע שנים לפני
הגשת התביעה.

22. אף טענת הרשלנות שהתובעת טוענת כלפי הנתבע, כגון שהנתבע הציג בפניה "מצג שווא
רשלני, מטעה ומסולף" לא התיישנה ככל שהתובעת תוכיח כי אירעו מצגים כאלו בתוך
שבע שנים לפני הגשת התביעה. אציין כי כתב תביעה ארוך ומחזיק 215 סעיפים והמשתרע
על פני 29 עמודים ללא נספחים ולמרות היקף נרחב זה, נראה שהתובעת לא מפרטת כדבעי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

- 1 את פרטי האירועים שלטענתה מהווים עילות תביעה ואשר בוצעו בתקופה של שבע שנים
2 לפני הגשת התביעה. ברם, פגם זה של היעדר פירוט מספק, ניתן לתקנו בהמשך ההליך
3 והוא אינו מהווה עילה לדחיית התביעה מחמת התיישנות.
4
5 23. גם בכל הנוגע לעוולת הפרת חובה חקוקה – טענת התובעת כי הנתבע לא יידע את התובעת
6 על כך שעומדת לה הזכות לפנות לבית המשפט המוסמך לצורך קבלת סעד מתאים (סעיף
7 193 לכתב התביעה), יכולה להתברר רק בכל הנוגע למעשים או מחדלים שאירעו שבע שנים
8 עובר להגשת התביעה. הוא הדין ביחס לטענה כי הנתבע לא פעל בהתאם לנהלים הקיימים
9 אצלו.
10
11 24. לפיכך, אין מנוס מלקבוע שהתובעת הגישה את תביעתה באיחור ניכר ביותר ועל עילות
12 וטענות רבות בכתב התביעה שאירעו יותר משבע שנים לפני הגשת התביעה חלה
13 התיישנות. רק ביחס לאירועים שאירעו שבע שנים לפני מועד הגשת התביעה כגון הטענה
14 שנמסרו לה מסמכים חלקיים או שהנתבע התרשל והפר באותה עת חובות חקוקות, לא
15 חלה התיישנות ויש לברר את התביעה.
16
17 25. כמו כן, קיימת עילת תביעה אחת נוספת שגם היא לא התיישנה והכוונה לטענה שהנתבע
18 "סיכל קיום צוואה עליה חתמו ההורים המאמצים". בסעיפים 209-203 לכתב התביעה,
19 טוענת התובעת שרק לאחרונה הועברה אליה צוואה שערכו הוריה המאמצים ביום
20 15.1.58, בעת שהם חתמו גם על מסמכי אימוץ נוספים ושבזו ציוו לה את כל עיזבונה.
21 לטענתה, מאחר שהצוואה לא נמסרה לה בסמוך לאחר פטירת המאמצים בשנים 2010-
22 2011, חולק כבר כל עיזבון המאמצים באופן המנוגד לצוואה וכיום עליה להשקיע משאבים
23 רבים להשיב אליה את הרכוש שהועבר לטענתה שלא כדין ליתר יורשי המאמצים. גם עילה
24 זו שאירע לפני שנים ספורות לא התיישנה ויש לברר אותה לגופה.
25
26 26. **סיכומו של דבר** : אכן, דחיית תביעה על הסף היא סעד קיצוני שיש לנקוט בו רק אם לא
27 קיים סיכוי ולו קלוש ביותר שהתביעה תתקבל. סילוק על הסף מחמת התיישנות מצריך
28 זהירות מרובה, מאחר שתוצאתה היא מניעת הכרה בזכות מהותית של התובע. אולם,
29 מקרה דנן הוא מקרה מובהק שבו חלק גדול מעילות התביעה נוצרו לפני יותר משישים
30 שנה, עת לא נרשמו כל הפרטים הנחוצים אודות הוריה הביולוגים של התובעת. התובעת
31 מודעת לכך כבר יותר מארבעים שנה ולמרות זאת, היא לא נקטה עד היום בשום הליך
32 משפטי כנגד הנתבע. כל עילות התביעה הנוגעות לנזק שנטען שנגרם לתובעת עקב התנהלות
33 הנתבע בכל הנוגע לרישומים במסמכים שנערכו בעת שנערך הליך האימוץ שלה, התיישנו
34 לפני שנים רבות. גם כל טענות התובעת ביחס להתנהלות הנתבע כלפיה, ביחס לדו"ח

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה

1 החוקר שלא מיצה את חקירתו וכן ביחס להסתרת שמו של אביה הביולוגי התיישנו, היות
2 שעילות אלו נולדו לכל המאוחר בשנת 2011.

3
4 במקרה דנן, מתקיימים ביחס לעילות שקדמו לשנת 2014, כל הרציונלים שעומדים בבסיס
5 דיני ההתיישנות: לתובעת היה זמן רב ביותר להגיש את תביעתה והיא היתה מודעת
6 לכשלים הרבים שאירעו לטענתה לפני שנים רבות ולפחות בשנת 2011. עדים מרכזיים
7 רבים של הנתבע כבר אינם בין החיים, וניהול התביעה כיום ייפגע קשות ביכולת הגנתו של
8 הנתבע, היות שנגרם לו נזק ראייתי ניכר. כמו כן, מדובר במחדל שנבע מאי רישום פרטים
9 מהותיים בהליך האימוץ שהתרחש לפני שנים רבות והאינטרס הציבורי הוא שבתי
10 המשפט יעסקו בבעיות ההווה ולא בבעיות העבר, על אף הצער הרב שנגרם לתובעת עקב
11 העדר יכולתה לאתר את משפחתה הביולוגית (ע"א 9413/03 אילן אלנקווה נ' הועדה
12 המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים, פ"ד סב(4) 14, 525 (2008)).

13
14 27. ברם, יש לברר את טענות התובעת בכל הנוגע להתנהלות הנתבע בשבע השנים שקדמו
15 להגשת התביעה וכן בכל הנוגע לטענה בדבר אי העברת צוואת ההורים המאמצים לידיה.

16
17 28. מאחר שחלקים נרחבים מעילות התביעה התיישנו ולא ניתן לתבוע בגינם פיצוי כספי, על
18 התובעת לצמצם את תביעתה אך ורק לעילות התביעה שמקורם במעשה או מחדל של
19 הנתבע שאירעו בתקופה של שבע שנים לפני הגשת התביעה כמפורט לעיל. לכן, עליה
20 להגיש כתב תביעה מתוקן (תקנה 46 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשע"ט-2018) ובכתב
21 התביעה המתוקן שיוגש בתוך 20 יום, תתייחס התובעת אך ורק לעילות התביעה שלא
22 התיישנו כמפורט בהחלטה זו. הנתבע יגיש את כתב הגנתו לכתב התביעה המתוקן בתוך
23 60 יום לאחר מכן.

24
25 29. משהבקשה התקבלה רק בחלקה, לא יינתן צו להוצאות.

26
27 30. החלטה זו מותרת לפרסום בכפוף להשמטת כל הפרטים המזהים.

28
29
30 ניתן היום, כ"ג חשוון תשפ"ב, 29 אוקטובר 2021, בהעדר הצדדים.

31

נפתלי שילה, שופט

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

**ת"א 43250-09-20 אלמונית נ' השירות למען הילד מינהל אישיים וחברתיים משרד
העבודה**

1

2